

Arrest

nr. 299 444 van 2 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 27 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat B. DHONDT en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 september 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 maart 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit. Je werd geboren in het dorp Taghar in de Afghaanse provincie Nangarhar op 1 januari 2007. Je bent dus nog minderjarig.

Je woonde je hele leven in Taghar in hetzelfde huis samen met je ouders, broers en zussen en samen met je oom Malek G(...) W(...) en zijn gezin. Je ging tot het vierde jaar naar school. Je vader werkte bij de lokale politie (arbaki), je oom malek G(...) W(...) was regioverantwoordelijke voor het dorp Taghar en Ragjar en zijn zoon, jouw neef S(...), werkte bij het Afghaanse nationale leger.

Ongeveer zes maanden voor je vertrek uit Afghanistan lieten de Taliban een dreigbrief achter aan jullie huis. Daarin werden je vader, oom G(...) W(...) en je neef S(...) bedreigd: ze moesten elk stoppen met hun werk, of jullie hele familie zou worden vermoord. Je familieleden bleven hun jobs uitvoeren.

Een zestal maanden na deze eerste dreigbrief was je vader onderweg van zijn werk terug naar huis, toen hij gedood werd door de Taliban. Je vader werd begraven, en op de derde dag na zijn overlijden kreeg je familie een tweede dreigbrief van de Taliban. Daarin stond dat je oom G(...) W(...) en je neef S(...) nog altijd met hun werk moesten stoppen, of dat de hele familie zou worden vermoord. Daarop vluchtten je neven K(...) Z(...) en A(...), beide ook zonen van je oom G(...) W(...), weg uit Afghanistan. Ongeveer een dag later verliet jij Afghanistan samen met je neef S(...) A(...) (O.V. (...)), een andere zoon van oom G(...) W(...). Na een reis van drie à vier maanden bereikten jullie België op 12 september 2021. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 13 september 2021.

Je neef S(...) zou op een later moment ook het land verlaten hebben, maar je weet niet waar hij nu is.

Ter staving van je asielrelaas legde je de volgende documenten neer: je vaders taskara en zijn lidkaart van harakat, een foto van je vader in een auto en een foto van je gezinsleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Verder stel je nog dat je veel last hebt van stress en piekeren, en dat je je moeilijk kan concentreren. Je ging een paar weken voor je CGVS-gehoor voor het eerst naar een groepstherapie-sessie bij een psycholoog (CGVS p. 9). Jou werd de mogelijkheid geboden om eventueel nog een attest van je psycholoog na het gehoor binnen te brengen. Na het persoonlijk onderhoud mocht het CGVS echter geen attest ontvangen, noch een update over wanneer het attest dan wel te verwachten zou zijn. Gezien het ontbreken van enige attestatie is het CGVS niet bij machte te oordelen of je eventuele psychologische problemen al dan niet extra procedurele noden rechtvaardigen. Hoe dan ook kon tijdens het gehoor worden vastgesteld dat je de vragen begreep en erop kon antwoorden en kunnen eventuele inconsistenties dus niet zomaar aan je beweerde psychologische problemen worden geweten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat je er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een

gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan je asielrelaas.

In de eerste plaats moet gewezen worden op een opvallende tegenstrijdigheid in je verklaringen, die de geloofwaardigheid van je volledige asielrelaas al bij voorbaat op de helling zet.

Zo verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eigenaardig genoeg dat jij en je neef na de dood van je vader liefst drie of vier maanden gewacht hebben vooraleer jullie Afghanistan hebben verlaten (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS stel je deze bevreemdende verklaring bij: daar zeg je plots dat jullie Afghanistan al drie of vier dagen na de dood van je vader verlieten. Je stelde al bij het begin van het gehoor spontaan dat dit verkeerd genoteerd werd op de DVZ (CGVS p. 5, 15). Dat kan echter niet overtuigen. Immers blijkt dat je neef S(...), die dezelfde vertrekaanleiding heeft als jij, precies hetzelfde verklaarde op de DVZ: dat jullie vertrokken pas drie of vier maanden na de dood van jouw vader. Ook hij verklaarde op het CGVS dat dat een misverstand was, en dat jullie al vier dagen na de dood van jouw vader vertrokken (Vragenlijst S(...) 3.5, CGVS S(...) p.4). Er kan geenszins geloof worden gehecht aan de idee dat jullie beide precies dezelfde vergissing maakten op de DVZ, of dat bij jullie allebei precies hetzelfde misverstand plaatsvond op de DVZ. Bovendien heb je, samen met je voogd, je DVZ-verklaringen ondertekend nadat ze werden voorgelezen, ter bevestiging dat alles correct werd genoteerd.

Er moet dus geconcludeerd worden dat jij en je neef jullie verhaal aangepast hebben na het DVZ-gehoor. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt je geloofwaardigheid in ernstige mate. Het gaat hier immers niet over een detail, maar over je concrete vertrekaanleiding, en over hoe lang je precies wachtte na die concrete aanleiding om ook effectief te vertrekken.

Daarnaast zijn je verklaringen over het gedrag van je eigen familie, in reactie op de bedreigingen, onlogisch en bevreemdend. Dat haalt je geloofwaardigheid nog verder onderuit.

Zo blijkt dat je familie na de eerste dreigbrief helemaal geen actie ondernamen: ze brachten niemand op de hoogte van de bedreiging, verwittigden de politie niet, of namen geen voorzorgen voor de veiligheid (CGVS p. 16). Dat komt zeer bevreemdend over: de dreigbrief was immers bij jullie thuis achtergelaten, wat duidelijk maakte dat de Taliban jullie weten te vinden, en in de dreigbrief werd je voltallige familie met de dood bedreigd (CGVS p. 16). Ook het feit dat jullie familie iemand had bij het leger, iemand bij de politie, en iemand die malek was, doet logischerwijze verwachten dat het een optie was geweest om de instanties op de hoogte te brengen van de bedreigingen. En verder verklaar je dat je vader al van vóór deze persoonlijke bedreiging bang was voor de Taliban: als hij op verlof kwam van zijn werk, durfde hij zelfs niet buiten te komen, en dat gedurende de volledige periode van zes jaar dat hij bij de arbaki werkte (CGVS p. 8, 10). Dat hij, en bij uitbreiding de rest van je familie, een dergelijke bedreiging van de Taliban klaarblijkelijk niet serieus namen en werkelijk niets probeerden te ondernemen, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien blijkt dat je familie de overheid ook niet op de hoogte bracht nadat de problemen escaleerden en de Taliban je vader vermoordden (CGVS p. 20). Dat zou nochtans logischerwijze kunnen worden verwacht, zeker gezien zowel je oom als je neef nog steeds voor de overheid werkten op dat moment.

Daarnaast verklaar je dat je neven A(...) en K(...) Z(...) het land verlieten na de tweede dreigbrief van de Taliban, nog voordat jij en S(...) een dag later het land verlieten. Ook dat komt niet aannemelijk over. Er zou immers logischerwijze kunnen worden verwacht dat je familie had verkozen om jou en S(...) samen met de oudere neven te laten reizen, zeker gezien jullie slechts een dikke veertien jaar oud waren op dat moment. Je stelt weliswaar dat A(...) en K(...) Z(...) zich in groter gevaar bevonden omdat ze ouder waren (CGVS p. 17), maar die redenering kan niet worden gevolgd. Je verklaart immers meermaals dat de dreigbrieven van de Taliban gericht waren naar de voltallige familie, en dat de Taliban gesteld hadden dat ze élk familielid zouden vermoorden als G(...) W(...), S(...) en je vader niet stopten met hun werk. Er kan dus niet ingezien worden waarom jullie zouden hebben gedacht dat jij, S(...) en de andere jongere familieleden zich toch in aanzienlijk minder gevaar zouden hebben bevonden, puur wegens jullie jongere leeftijd.

Je onaannemelijke verklaringen over de reactie van je familie op de bedreigingen door de Taliban breken je geloofwaardigheid nog verder af.

Verder kan ook je beschrijving van de handelingen van de Taliban niet overtuigen. Je verklaringen daarover zijn immers niet logisch en onaannemelijk, waardoor je geloofwaardigheid nog meer op de helling komt te staan.

Vooreerst moet de aandacht worden gevestigd op het feit dat je oom G(...) W(...), één van de drie familieleden met een job voor de overheid die persoonlijk bedreigd werden, nog steeds probleemloos in jullie eigen huis in Afghanistan verblijft, zelfs na de machtsovername door de Taliban (CGVS p. 8). Je verklaring daarvoor is dat hij oud is en hartproblemen heeft, maar die uitleg volstaat niet (CGVS p. 19-20). Immers beschrijf je een verhaal waarin de Taliban je familie dermate viseert, dat ze niet alleen de mensen die voor de overheid hebben gewerkt willen bestraffen, maar elk familielid willen vermoorden. Dat ze de jobs van je vader, oom en neef enerzijds een dergelijke aanfluiting zouden vinden dat iedereen van de familie vermoord moet worden, maar dat ze oom G(...) W(...) anderzijds zomaar met rust zouden laten uit begrip voor diens leeftijd en gezondheidsproblemen, mag dan ook ernstig verbazen. Gezien de Taliban je familielid dat zélf voor de overheid gewerkt heeft met rust laten, kan dan ook niet aangenomen worden dat jij of je neef wél door hen zouden worden bestraft.

Ook je jongere broers worden overigens met rust gelaten door de Taliban, wat eens te meer een aanwijzing is dat je familie niet werkelijk door de Taliban wordt gevisieerd (CGVS p. 17). Je verklaring daarvoor is dat je broers nog te jong zijn. Nochtans verklaarde je bij je aankomst in België, in september 2021, dat je broer Z(...) ongeveer dertien jaar oud was (Verklaring MINTEH p. 2, rubriek "familie"), wat zou maken dat hij intussen ook meer dan veertien jaar oud is, even oud als jij was toen je Afghanistan verliet. Dat jij op die leeftijd dus wél halsoverkop Afghanistan moest verlaten, maar je broer dankzij zijn leeftijd niets te vrezen heeft van de Taliban, kan dan ook niet overtuigen. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat als de Taliban jou oud genoeg vinden om te doden op veertien jaar oud, dat ze dat dan van je broer ook zouden vinden.

Tot slot komt het ook niet logisch over dat de Taliban na je vertrek uit Afghanistan ook niets meer ondernomen hebben om jou (of je neven die ook het land verlieten) nog te vinden, of informatie over hen te verzamelen. Je stelt dat je niet zeker bent of de Taliban al dan niet nog iets gedaan hebben, of naar je komen vragen zijn: je voelt aan dat je familie met jou geen informatie wil delen omdat ze niets speciaals zeggen en over iets anders beginnen als je naar hun problemen vraagt (CGVS p. 12-13, 17, 19). Je voogd suggereert dat dat mogelijk is omdat ze je niet willen belasten (CGVS p. 21). Die uitleg kan niet overtuigen: je hoorde van je familie immers wel dat je oom G(...) W(...) nog steeds niet durft buiten te komen en dat de Taliban elk moment achter hen aan kan komen, dat je moeder en andere vrouwelijke familieleden niet meer buiten kunnen komen op straffe van slagen, dat mensen die voor de overheid werkten er sedert de talibanovername vermoord werden en dat mensen willekeurig geslagen worden gewoon voor het niet volgen van een regel (CGVS p. 18-20). Dat zij je wel van dergelijke zaken op de hoogte houden, die de gemoedsrust toch ook niet ten goede komen, maar niet van het verdere verloop van je eigen asielrelaas, houdt dan ook geen steek. Wat er ook van zij, de vage suggestie dat de Taliban mogelijk nog iets ondernomen hebben tegen uw familie, mocht het zijn dat je familie informatie voor jou verbergt, kan niet ernstig genomen worden. Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat je zelf geen enkele concrete indicatie aanbrengt dat de Taliban jou, of je andere familieleden, viseren sedert je vertrek uit Afghanistan.

Er moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan je asielrelaas. Je hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot het werk van je vader bij de lokale politie, je oom die regioverantwoordelijke was en je neef S(...) die soldaat was, kan het volgende worden opgemerkt. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat je vader gedood werd door de Taliban, je oom niet buitenshuis durft te komen en je neef S(...) het land ontvluchtte.

Er kan echter, zoals hierboven uiteen gezet, geen geloof worden gehecht aan je verklaringen hierover. Door het afleggen van ongelofwaardige verklaringen over de vervolging van je familie toon je de problematische situatie waarin deze zich volgens je verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Ook wat dit betreft konden je verklaringen zoals hierboven uiteengezet echter niet overtuigen. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Tot slot moet met je reisweg nog het volgende worden opgemerkt. Je vertelt dat je onderweg verschillende moeilijkheden hebt ervaren: zo werd je geslagen door de politie en heeft een smokkelaar in Iran je op een ongepaste manier aangeraakt aan je heup (CGVS p. 13-14). Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor het feit dat de reisweg zwaar was, en dat je hem op een jonge leeftijd hebt moeten afleggen bovendien, moet wel benadrukt worden dat de moeilijkheden die je kende tijdens je reis niet kunnen doen besluiten tot het bestaan, in jouw hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in Afghanistan.

Verder haal je verwestersing aan, in die zin dat je niet naar Afghanistan wil terugkeren omdat je in België meer vrijheden hebt: je hebt vrienden en vriendinnen, je kan je haar dragen hoe je wil en naar muziek luisteren, je wordt hier niet lastiggevallen door de Taliban (CGVS p. 18). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat muziek luisteren, met vrienden en vriendinnen omgaan, of je haar dragen hoe je wil, deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor je identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Ook hieruit kan dus niet worden besloten tot het bestaan, in jouw hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De documenten die je neerlegt, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De documenten van je vader zijn een aanwijzing van zijn identiteit, die momenteel niet ter discussie staat. De foto's die je neerlegt zijn een aanwijzing van welke familieleden je hebt maar ook dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om

het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de vierde klas naar school gegaan te zijn, dat je oom en zijn dochters en je moeder en je broers nog steeds in jullie eigen huis wonen, en dat je contacten met hen

onderhoudt(CGVS p.7-8) Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de feiten die zich zouden hebben voorgedaan voor zijn vertrek wijst verzoeker er vooreerst op dat hij een niet-begeleide minderjarige is die vandaag zestien jaar oud is. Verzoeker stelt dat hij als veertienjarige aankwam in België en dat hij ongeveer een jaar (*sic*) onderweg was, wat volgens hem wil zeggen dat hij ongeveer dertien was bij zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker besluit hieruit dat hij ten tijde van de feiten heel jong was en dat hiermee rekening dient te worden gehouden in de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, die "*met gepaste procedurele bescherming*" dient te verlopen. In een uitgebreid theoretisch betoog over de geloofwaardigheidsbeoordeling in asielzaken gaat verzoeker verder in op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en de vereisten die voortvloeien uit artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU. Verzoeker betoogt vervolgens dat de adjunct-commissaris "*enkel een plausibiliteitsbeoordeling onder de vorm van een waarschijnlijkheidsbeoordeling*" heeft gemaakt en dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van enige incoherentie en er niet wordt gesteund op enige contradictie met algemeen gekende informatie, landeninformatie uit objectieve bronnen of op tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. Verzoeker uit kritiek op het gebruik van 'plausibiliteit' als enige indicator om de geloofwaardigheid van een relaas te beoordelen. De plausibiliteitsbeoordeling die de adjunct-commissaris *in casu* heeft gemaakt berust volgens verzoeker enkel en alleen op verwachtingen en veronderstellingen over wat 'normaal gedrag' is voor de taliban. De adjunct-commissaris schiet aldus tekort in zijn plicht als asielinstantie om het onderzoek op een onpartijdige en objectieve wijze te voeren alsook in zijn samenwerkingsplicht, zo betoogt verzoeker.

Verzoeker zet in dit verband verder het volgende uiteen:

"Eerst en vooral dient vastgesteld te worden dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoekers vader, nonkel en neef een functie hadden bij de overheid. Er wordt bovendien ook niet betwist dat het zijn familieleden betreffen. Verwerende partij stelt echter dat het feit dat verzoeker een

familieleden is van medewerkers van de voormalige overheid onvoldoende is om een nood aan bescherming aannemelijk te maken.

Ter volledigheid dient het volgende opgemerkt te worden: bij de neef A(...) S(...) (CG: (...)) wordt het wel betwist dat de familieleden zijn familie betreffen. Dit is op zijn minst opmerkelijk te noemen. Het gaat immers over twee neven die samen gevlucht zijn en hetzelfde vrezen. De vraag kan zich dan ook gesteld worden met hoeveel zorgvuldigheid de beslissingen werden genomen.

Verzoeker gaat niet akkoord met het feit dat het geen risico voor hem zou inhouden. Minstens dient dit in combinatie met andere risico-factoren bekeken te worden. Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige die al meerdere jaren weg is uit Afghanistan. Zijn verblijf in het westen heeft een invloed op hem waardoor hij bij terugkeer erg zal opvallen. Zelfs los daarvan zal zijn verblijf in het westen hem blootstellen aan de negatieve aandacht van de taliban. Dit in combinatie met het gegeven dat zijn vader, zijn oom en neef deel uitmaakten van de vorige overheid, zorgen ervoor dat er weldegelijk sprake is van een risico. Hier wordt verder op ingegaan onder punt iii.f (Toegepast op verzoekers profiel - De jobs van verzoekers vader, oom en neef bij de voormalige Afghaanse regering).

Het is verder toch ook geen onbelangrijk gegeven dat iedereen vertrokken is uit Afghanistan. Niet alleen zichzelf en zijn neef A(...) S(...) zijn vertrokken, maar ook voor en na hen zijn zijn neven vertrokken. Verzoeker heeft geen gezinshoofd meer als hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: "(...)" (pagina 3 bestreden beslissing)

Dat verzoekers broers geen gevaar lopen, is eerst en vooral geen vaststaand gegeven maar is iets waar vanuit gegaan wordt door verwerende partij. Verzoeker denkt dat ze momenteel geen gevaar lopen omdat ze jonger zijn dan hem. Het feit dat verzoeker dit denkt, maakt niet dat dit zo is. Bovendien verwijst verwerende partij naar het minderjarigenfiche om te stellen dat verzoeker verklaard zou hebben dat zijn broer Z(...) ongeveer 13 jaar oud zou zijn om dan het volgende hieruit te concluderen:

"(...)" (pagina 3 bestreden beslissing)

Wanneer er echter gekeken wordt naar de verklaringen van verzoeker bij het DVZ-interview, is het duidelijk dat hij enkel heeft verklaard dat al zijn broers jonger zijn dan hem (DVZ-interview, pg. 9). Enkel zijn zus W(...) is ouder.

Wat de verwijzing naar het minderjarigenfiche betreft, dient opgemerkt te worden dat verwerende partij verwijst naar een document dat vermeende verklaringen betreft van verzoeker die zijn afgenomen zonder hij over de bijstand van een voogd of raadsman beschikte. De genoteerde verklaringen zijn niet betrouwbaar en de procedurele garanties die volgens de Procedurerichtlijnen en de eigen standaarden van verwerende partij gehanteerd dienen te worden, werden niet gerespecteerd. Er is geen transcriptie van dit 'gehoor' beschikbaar, het is onduidelijk wie getolkt heeft, zijn verklaringen werden niet voorgelezen en het is volstrekt onduidelijk wat gevraagd werd. Bij het begin van zijn gehoor bij het CGVS werd niet gevraagd of dit eerste intakegesprek bij aankomst in België goed was verlopen, en er werd hem niet de kans gegeven om fouten in de transcriptie of vertaling te corrigeren.

Bovendien, zelfs als de redenering van verwerende partij zou kunnen gevolgd worden, quod non, dient het risico voor verzoeker apart beoordeeld te worden. Verzoeker bevindt zich immers niet in dezelfde concrete omstandigheden als zijn jongere broers in Afghanistan.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist dat het onderzoek naar het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling voor een specifiek groep ook voldoende specifiek dient te zijn. Indien het risico verschillend is voor een subgroep van de specifieke groep dan dient het onderzoek zich ook op die subgroep te richten. Indien een asielinstantie bijvoorbeeld slechts een onderzoek voert naar het risico voor personen met een bepaalde religie in een land maar niet voor personen die zich bekeerd hebben tot die religie t.o.v. dat land, dan is dit een dermate gebrekkig onderzoek dat de artikelen 2 en 3 EVRM geschonden worden.¹⁹

De beoordeling van het risico op vervolging in hoofde van verzoeker dient te gebeuren aan de hand van de concrete elementen. Verzoeker zou bij een terugkeer, in tegenstelling tot zijn broers, moeten terugkeren uit een westers land en na zijn vormende jaren hier in België doorgebracht te hebben. Er kan dus niet zomaar verwezen worden naar verzoekers broers."

Verzoeker betoogt verder dat, gelet op het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige is, zijn hoger belang als kind gewaarborgd dient te worden in de asielpcedure zelf op grond van artikel 24 van het Handvest en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet. Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het hoger belang van het kind in de asielpcedure en verwijst dienaangaande uitgebreid naar relevante bepalingen, rechtspraak en algemene informatie. Hij wijst tevens op de verplichting die op de asielinstanties rust om rekening te houden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, ten einde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker de daden waaraan hij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Zijn minderjarigheid en het gegeven dat hij zijn vormende jaren in België aan het doorbrengen is, hebben volgens verzoeker een duidelijke impact op zijn capaciteiten om 'het spel mee te

spelen'. Hij betoogt dat de adjunct-commissaris uitgaat van de 'Afghaanse normen en waarden' en niet deze van de Taliban, een extremistische groepering met een waslijst aan regeltjes over hoe te leven die zeer hardhandig worden afgedwongen, en bijgevolg het verkeerde kader hanteert om na te gaan naar welke situatie hij precies zou terugkeren en welke conventies, normen en wetten precies zouden worden toegepast. De adjunct-commissaris houdt er volgens hem geen rekening mee dat het bijna drie jaar geleden is dat hij in de Afghaanse context geleefd heeft.

Hierna zet verzoeker de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek uiteen. Hij geeft daarbij een theoretische uiteenzetting over de samenwerkingsplicht. Volgens hem schendt de adjunct-commissaris de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht door de risico's bij terugkeer naar Afghanistan niet samen met hem na te gaan in termen die hij zelf ook kan begrijpen. Hierna voert verzoeker nog een theoretisch betoog over de verplichtingen van de asielinstanties qua landeninformatie en gaat hij uitgebreid in op het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan. Hij uit daarbij kritiek op de inschatting van het risico voor terugkeerders uit het Westen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) en op de bronnen waarop het CGVS zich beroept om dit risico te beoordelen.

Daarna gaat verzoeker in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Wat dit betreft wijst hij erop dat het uitgangspunt van de risicobeoordeling de effectieve terugkeer dient te zijn en dat de correcte risicogroep afgebakend en geïdentificeerd dient te worden. Hij wijst tevens op de gelijkenissen en verschillen met de situatie van Al-Shabaab in Somalië. Vervolgens bespreekt hij uitgebreid het risico bij de terugkeer naar en de toegang tot het Afghaans grondgebied en de regio van herkomst en het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst, waarbij hij het volgende aanvoert over zijn eigen profiel:

"Verzoeker zal niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is. Het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is reëel.

In de EUAA richtlijnen van januari 2023 198 formuleerde het Europees Asielagentschap een aantal risicobepalende omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij terugkeer, en die hier relevant zijn. De volgende elementen maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een vestiging in zijn regio van herkomst:

a. Het gebied van herkomst en conservatieve omgeving

Volgens EUAA is er een groter risico in plattlandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit Behsud in de provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is waar voornamelijk Pashtunen wonen.199 Zo'n 90 procent van de inwoners van verzoekers provincie zijn Pashtunen.200

Voor de provincie Nangarhar, oordeelde Uw Raad reeds eerder dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e Taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022).

Het EUAA rapport omtrent de veiligheidssituatie van augustus 2022 bevestigt dat ISKP strijders zich op het platteland van Kunar, Nangarhar en mogelijk Nuristan bevinden: "(...)"201

Verzoeker dient bijgevolg bij een terugkeer niet enkel de Taliban te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien steeds sterk stond in zijn regio, die na de machtsovername door de Taliban in het algemeen een heropleving meemaken, én die zeer actief zijn in verzoekers provincie in het algemeen, en in het bijzonder in verzoekers district.

Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

Verder blijkt ook Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) aanwezig in verzoekers regio:

"(...)"202

Er blijkt een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn.203 Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen.204

Er is sprake van een 'diepgewortelde salafistische ideologie in verzoekers regio, zoals blijkt uit het EUAA rapport van augustus 2022: "(...)"205

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook ISKP al jarenlang aanwezig is, waar een paar jaar geleden maar liefst 15 verschillende terroristische organisaties voet aan de bodem hadden, en waar bovenop ook een Salafistische gemeenschap woont (die niet volledig

overlapt met ISKP, en waar anti-Westerse overtuigingen wel sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant. Het feit dat al deze groeperingen onderling niet overeen komen is hierbij niet relevant. Hetgeen hen verbindt is hun afkeer van het Westen.

b. De leeftijd

Verzoeker is als 14-jarige Afghaanse niet-begeleide minderjarige toegekomen in België en is hier ondertussen al bijna 2 jaar. Als minderjarige of jongvolwassene is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan.

c. de duur van het verblijf in een westers land

Verzoeker kwam aan als 14-jarige in België. Hij kwam aan in België op 12 september 2021. Sindsdien verblijft hij onafgebroken in Europa. Doordat het om vormende jaren gaat, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Zijn voeling met de Afghaanse samenleving is bijgevolg eerder beperkt. Laat staan dat hij voeling zou hebben met het Afghanistan in handen van de taliban.

De Parameters van EUAA zijn niet exhaustief. In het geval van verzoeker moet eveneens met de volgende elementen rekening gehouden worden, die maken dat het risico omwille van (toegeschreven) verwestering reëel is:

d. Verzoekers leven in België

Verzoeker gaat hier naar school en doet heel hard zijn best.

Hij gaat zowel met jongens als meisjes om en kan het soms zelfs beter vinden met meisjes. Zo verklaarde zijn voogd: "(...)" (gehoornotities, p. 21).

Hij wil graag een vriendinnetje, dit meldt hij ook tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij geniet van de vrijheid die hij hier heeft.

In zijn vrije tijd speelt hij voetbal en hij neemt ook deel aan (zomer)kampen.

Rekening houdend met de rechtspraak van uw Raad had verwerende partij toch ten minste aandacht moeten schenken aan het risicoprofiel van verzoeker. Verzoeker volgt namelijk de profielen van meerdere verzoekers in arresten van uw Raad, zoals bijvoorbeeld arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022.206

(...)

Verzoeker wijst ook op het RvV arrest nr. 282 719 van 5 januari 2023:

(...)

Verzoeker is sinds toen hij nog maar 13-14 jaar oud was, weg uit Afghanistan. Doordat het gaat om vormende jaren is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is.

Verzoeker wijst ook op RvV nr 283128 van 13 januari 2023 waarin er op wordt gewezen dat het voor een minderjarige die hier een tijd verbleven heeft en die uit een conservatief milieu uit Nangarhar afkomstig is, niet noodzakelijk evident is om de maturiteit en inzicht te hebben om 'het spel te spelen':

(...)

Verzoeker heeft ook om deze reden bescherming nodig.

Verzoeker maakt gebruik van sociale media, waaronder Tiktok. Verwerende partij vroeg naar de gebruikersnaam van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud (gehoornotities, pg. 5) maar liet na om in te gaan op de inhoud van de berichten die hij plaatst en om deze te bespreken. Verwerende partij hield er ook geen rekening mee in de bestreden beslissing. Bij een eenvoudige opzoeking op zijn Tiktok-profiel is het meteen duidelijk dat verzoeker heel veel filmpjes plaatst over het Afghaans leger, de Afghaanse vlag en in het specifiek over Generaal Abdul Raziq die vermoord werd door de taliban in 2018. De moord op deze generaal wordt op zijn TikTok-profiel heel erg betreurd door verzoeker. Bij dit verzoekschrift worden schermafbeeldingen van zijn profiel toegevoegd (stuk 7).

Bijna al zijn berichten op zijn profiel gaan over het leger en over generaal Abdul Raziq. Dit maakt eens te meer duidelijk dat hij afkomstig is van een familie die erg uitgesproken voor de vorige overheid was en is. Dit leunt dan ook aan bij zijn profiel, met name dat zijn vader, zijn oom en neef voor de vorige overheid werkten.

Er werd hier totaal geen aandacht aan gegeven door verwerende partij.

e. Verzoekers kwetsbaarheid

Verzoeker is erg kwetsbaar. Hij heeft heel veel last van stress omdat hij zodanig veel piekert over zijn familie. Hij neemt hiervoor deel aan groeps gesprekken met een psycholoog in de hoop zich beter te voelen.

Dat hij het mentaal erg moeilijk heeft, liet hij ook verschillende keren blijken tijdens het persoonlijk onderhoud:

Gehoorverslag, pagina 9:

"(...)"

(...)

Gehoorverslag, pagina 10:

“(…)”

Gehoorverslag, pagina 13:

“(…)”

(…)

“(…)”

(…)

(…)

(…)

(…)

(…)

(…)

(…)

“(…)”

Gehoorverslag, pagina 18:

“(…)”

Ook verzoekers voogd getuigt over verzoekers onzekerheden (gehoorverslag, pg. 21) :

“(…)”

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoekers psychologische kwetsbaarheden en met hetgeen hij meegemaakt heeft onderweg. We weten voor de helft niet wat er onderweg is gebeurd en het is duidelijk dat verzoeker hier heel veel schaamte rond heeft; dit verklaart hij ook onderweg. Deze elementen, in combinatie met de andere risico-elementen, zorgen ervoor dat verzoeker niet kan terugkeren naar Afghanistan.

f. De jobs van verzoekers vader, oom en neef bij de voormalige Afghaanse regering

Er wordt niet betwist door verwerende partij dat verzoekers vader, oom en neef een functie hadden bij de voormalige Afghaanse regering.

Dat verzoeker een gegrond risico loopt op vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid, is zeer reëel.

Om te beginnen heeft de Taliban een ware klopjacht geopend op personen die geaffilieerd zijn met de Afghaanse overheid, buitenlandse troepen, Ze voeren ware razzia's uit:

“(…)”207

“(…)”208

“(…)”209

Het EUAA rapport van januari 2022 210 over Afghanistan stelt dat targeted killings wijdverspreid voorkomen, ondanks een verklaarde amnestie in augustus 2021:

“(…)”

Er zitten grote verschillen tussen wat verklaard wordt door de Talibanleiding, en de acties van de Talibanleden in de provincies:

“(…)”

Niet enkel het beleid van de Taliban vormt een risico voor personen die bepaalde functies hebben vervuld bij de Afghaanse overheid, maar ook wraak:

“(…) 499”

Om deze reden besluit de EUAA Country Guidance van april 2022:

“(…)”211

In de vroegere UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018, die van kracht waren tot aan de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2022, worden zowel burgers die geassocieerd worden met of beschouwd worden als steun aan de ANSF of de regeringsgezinde strijdkrachten, als burgers die geassocieerd worden met of beschouwd worden als steun aan de internationale strijdkrachten, expliciet opgelijst bij de risicoprofielen.

Belangrijker nog is dat ook de familieleden (zoals in casu verzoeker) van personen die verbonden zijn met, of beschouwd worden als steun aan de Afghaanse regering en de internationale gemeenschap volgens UNHCR een risicoprofiel hadden, en het slachtoffer werden van aan onder meer kidnappings, geweld en moord. 212

Waar verzoeker reeds voor de machtsovername van de Taliban een risicoprofiel had omwille van de link met zijn vader, oom en neef, geldt dit des te meer nu de Taliban de macht volledig in handen heeft.

Dit blijkt uit de EUAA Country Guidance voor Afghanistan van april 2022, die in een disclaimer aan het begin van het rapport 5 zaken benadrukt, waaronder:

“(…)”213

EUAA verduidelijkt dat de profielen die eerder het doelwit van de Taliban waren (zoals familieleden van politieagenten, soldaten en regioverantwoordelijken), wellicht een verhoogd risico lopen na de machtsovername, gezien op de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de Taliban.

Dit wordt bevestigd door UNHCR, die in de meest recente richtlijnen van februari 2023 aangeeft dat bepaalde profielen een verhoogde nood hebben aan internationale bescherming, in vergelijking met de situatie voor de machtsovername door de Taliban.

UNHCR vermeldt daarbij expliciet leden van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten én personen die banden hebben met deze leden van de voormalige veiligheidsdiensten:

“(…)”²¹⁴

Relevant voor verzoeker is echter het feit dat UNHCR in de recente richtlijnen van februari 2023 aangeeft dat ook personen die banden hebben met leden van de voormalige veiligheidsdiensten en personen met banden met de voormalige internationale strijdkrachten een verhoogd risico lopen. UNHCR bevestigt vervolgens nog eens expliciet dat familieleden van personen die een risico op vervolging lopen, ook vaak zelf gevaar lopen:

(…)”²¹⁵

De Deense Dienst voor Migratie stelde in een rapport van September 2021 vast dat familieleden van geviseerde individuen evenzeer bedreigd worden door de Taliban:

“(…)”²¹⁶

g. Verzoekers cumulatief risicoprofiel

Hierboven werden de verschillende risico-aspecten afzonder besproken.

In realiteit maken de Afghaanse gemeenschap, de Taliban en ISKP geen abstract onderscheid tussen deze verschillende elementen. Verzoeker is één persoon, waarbij zich deze risicofactoren manifesteren, en waarbij deze risico's elkaar versterken. Verzoeker is zowel een terugkeerder uit het Westen, die zich in zijn traditionele regio van herkomst moet hervestigen, als een familielid van iemand met banden met de buitenlandse troepen en het voormalige Afghaanse regime.

In een zeer recent rapport van de Danish Refugee Council, gepubliceerd op 30 december 2022, bevestigt experte Liza Schuster²¹⁷ dat er sprake is van een vermenigvuldigingseffect. Indien je tot meerdere risicoprofielen behoort (zoals in casu verzoeker) verhoogt het risico significant:

“(…)”

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afghaanse burgers. Hij betoogt dat elk optimisme over het dagelijkse bestuur door de taliban volstrekt misplaatst is, dat er wel degelijk op zeer grote schaal een bijzonder rigide versie van de sharia wordt toegepast en dat de straffen effectief draconisch zijn. Onder verwijzing naar het rapport “*Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 15 juni 2022*” van UNAMA van juli 2022 stelt verzoeker dat elke deviatie van de door de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in een onmenselijke en vernederende bestraffing. Wat betreft zijn eigen situatie zet hij het volgende uiteen:

“De behandeling die verzoeker riskeert, met name mishandeling, foltering, detentie bij controle posten na terugkeer omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en alle verbeelding die daar bij de Taliban bij komt kijken, of omwille van de inhoud van zijn telefoon, maakt eenduidig een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering uit in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Het risico dat verzoeker loopt om mishandeld te worden omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan, of omdat hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn is een risico dat zich meerdere malen daags stelt na zijn terugkeer, en dit elke dag. Het is een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en de complete uitzichtloosheid van die situatie, de onveranderlijkheid en het feit dat er geen enkele autoriteit of rechtsstaat is waar verzoeker voor bescherming zou kunnen aankloppen maakt eveneens een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

Dat verzoeker in Europa verbleven heeft verhoogt dit risico enkel voor onafzienbare tijd in zeer gevoelige mate. Mensen zullen immers op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa, net als lokale Taliban, en dit kan ook blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen, ...”

Daarna geeft verzoeker een theoretische toelichting over de bewijsstandaarden die volgens hem zouden moeten gelden en de – volgens hem – essentiële rechtsvragen die gesteld zouden moeten worden in functie van een toekomstgerichte beoordeling.

Ten slotte gaat verzoeker uitvoerig in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Over zijn eigen situatie bij terugkeer naar Afghanistan geeft hij nog de volgende toelichting:

“Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, ... Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling cfr. artikel 3 EVRM.

(…)”

Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.”

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- mailverkeer met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 3);
- een attest van de Afghaanse ambassade van 5 december 2022 (stuk 4);
- een standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatte afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade te Brussel (stuk 5);
- een powerpoint van Nansen van november 2022 over het rapport “*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van UNHCR (stuk 6);
- schermafbeeldingen van TikTok (stuk 7).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 30 oktober 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland met inachtneming van landeninformatie aanwezig in het administratief dossier en deze waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, alsook het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023 als bijkomende informatiebron.

2.2.2. Bij een op 30 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkens de inventaris volgende nieuwe stavingstukken:

1. *Briefwisseling met de DVZ over gebruik Laissez-Passer;*
2. *Schoolrapport;*
3. *Evolutieverslag leefgroep;*
4. *Attest MMA;*
5. *Verslag psycholoog;*
6. *Verslag taalvakantie Loppem Conversa.”*

Tevens refereert verzoeker in zijn aanvullende nota aan volgende landeninformatie, waarvan telkens de weblink wordt vermeld:

- het persbericht “*Afghanistan: Taliban’s targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts*” van OHCHR van 30 december 2022;
- het rapport “*Bans on Women Working, Then and Now: The dilemmas of delivering humanitarian aid during the first and second Islamic Emirates*” van Afghanistan Analysts Network van april 2023;
- het rapport “*2023 High Risk List*” van SIGAR;
- het rapport “*Human rights situation in Afghanistan February-April 2023*” van UNAMA van 9 mei 2023;
- het rapport “*Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan*” van UNAMA van mei 2023;
- het rapport “*Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan*” van Afghanistan Analysts Network van 8 mei 2023;
- het rapport “*Human rights situation in Afghanistan May-June 2023 Update*” van UNAMA van 17 juli 2023;
- het rapport “*Treatment of Detainees in Afghanistan*” van UNAMA van september 2023;
- het “*Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett (A/78/338)*” van UN General Assembly van 1 september 2023;
- het rapport “*Human rights situation in Afghanistan July-September 2023 Update*” van UNAMA van oktober 2023.

Verzoeker gaat uitvoerig in op, en citeert uit, de voormelde recente landeninformatie waaraan hij in zijn aanvullende nota refereert en betoogt, onder verwijzing naar de door hem gevoegde briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken over het gebruik van een laissez-passers (stuk 1), dat concreet dient te worden onderzocht welk risico Afghanen lopen wanneer zij naar hun land van herkomst terugkeren met een Europees laissez-passers nadat zij eerst werden geïdentificeerd door de Afghaanse ambassade in Brussel, die trouw is aan de Afghaanse republiek en deze vertegenwoordigt bij de EU en de NAVO. Verzoeker verwijst verder naar de reeds in het verzoekschrift gemaakte vergelijking met het onderzoek dat de asielinstanties voeren naar hoe personen die terugkeren naar Burundi behandeld worden door hun overheid en wijst ter aanvulling hiervan op het feit dat op de website van het CGVS voor maar liefst

zeventien landen rapporten kunnen worden teruggevonden waarin de risico's bij terugkeer worden onderzocht, dat ook EUAA de noodzaak ziet om de concrete risico's bij terugkeer te onderzoeken, zoals blijkt uit de rapporten over Syrië, en dat de UK Upper Tribunal een heel duidelijk onderscheid maakt tussen de risico's 'in-country' en meer algemene risico's die zich kunnen voordoen 'at the pinch-point of arrival'.

Verzoeker gaat in zijn aanvullende nota tot slot nog in op zijn "leven en gewoontes" in België.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in dezen evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, omdat (ii) hij door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van zijn familie de problematische situatie waarin deze zich volgens zijn verklaringen bevindt niet aantoonde, omdat (iii) het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de *Afghan National Security Forces* (hierna: ANSF), waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, omdat (iv) de moeilijkheden die hij kende tijdens zijn reis niet kunnen doen besluiten tot het bestaan, in zijn hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in Afghanistan, omdat (v)

hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, omdat (v) de documenten die hij neerlegt niets veranderen aan bovenstaande appreciatie, omdat (vi) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (vii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (viii) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en verzoeker nalaat dit *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022, waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiëldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de "*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*" van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van

de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De schending van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die zijn hele familie met de dood zouden hebben bedreigd omwille van de respectieve werkzaamheden van zijn vader, zijn oom en zijn neef. Verzoekers vader zou bij de lokale politie (*arbaki*) hebben gewerkt, zijn oom G. W. zou regioverantwoordelijke zijn geweest voor de dorpen Taghar en Ragjar en zijn neef Sh. zou bij het Afghaanse nationale leger hebben gewerkt. De taliban zouden hen in een eerste dreigbrief opgedragen hebben met hun werk te stoppen, doch zij zouden aan deze eis geen gevolg hebben gegeven. Vervolgens zou verzoekers vader op weg van zijn werk naar huis door de taliban zijn gearresteerd en vermoord, waarna de taliban een tweede dreigbrief zouden hebben afgeleverd waarin zij aangaven dat verzoekers oom en neef nog steeds hun werkzaamheden dienden te staken omdat zij anders net zoals zijn vader zouden worden vermoord. Daarop zouden twee neven van verzoeker, beiden ook zonen van zijn oom G. W., Afghanistan ontvlucht zijn. Vervolgens zou verzoeker samen met zijn neef Si., een andere zoon van zijn oom G. W., Afghanistan hebben verlaten en naar België zijn gereisd, waar zij beiden een verzoek om internationale bescherming indienden. Verzoeker verklaart dat zijn neef Sh, die voor het Afghaans nationaal leger werkte, op een later moment het land verliet, maar dat hij niet weet waar hij nu is.

Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de vrees die hij hieraan verbindt op grond van de volgende motieven:

“In de eerste plaats moet gewezen worden op een opvallende tegenstrijdigheid in je verklaringen, die de geloofwaardigheid van je volledige asielrelaas al bij voorbaat op de helling zet.

Zo verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eigenaardig genoeg dat jij en je neef na de dood van je vader liefst drie of vier maanden gewacht hebben vooraleer jullie Afghanistan hebben verlaten (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS stel je deze bevreemdende verklaring bij: daar zeg je plots dat jullie Afghanistan al drie of vier dagen na de dood van je vader verlieten. Je stelde al bij het begin van het gehoor spontaan dat dit verkeerd genoteerd werd op de DVZ (CGVS p. 5, 15). Dat kan echter niet overtuigen. Immers blijkt dat je neef S(...), die dezelfde vertrekaanleiding heeft als jij, precies hetzelfde verklaarde op de DVZ: dat jullie vertrokken pas drie of vier maanden na de dood van jouw vader. Ook hij verklaarde op het CGVS dat dat een misverstand was, en dat jullie al vier dagen na de dood van jouw vader vertrokken (Vragenlijst S(...) 3.5, CGVS S(...) p.4). Er kan geenszins geloof worden gehecht aan de idee dat jullie beide precies dezelfde vergissing maakten op de DVZ, of dat bij jullie allebei precies hetzelfde misverstand plaatsvond op de DVZ. Bovendien heb je, samen met je voogd, je DVZ-verklaringen ondertekend nadat ze werden voorgelezen, ter bevestiging dat alles correct werd genoteerd.

Er moet dus geconcludeerd worden dat jij en je neef jullie verhaal aangepast hebben na het DVZ-gehoor. Dergelijke tegenstrijdigheid schaadt je geloofwaardigheid in ernstige mate. Het gaat hier immers niet over een detail, maar over je concrete vertrekaanleiding, en over hoe lang je precies wachtte na die concrete aanleiding om ook effectief te vertrekken.

Daarnaast zijn je verklaringen over het gedrag van je eigen familie, in reactie op de bedreigingen, onlogisch en bevreemdend. Dat haalt je geloofwaardigheid nog verder onderuit.

Zo blijkt dat je familie na de eerste dreigbrief helemaal geen actie ondernamen: ze brachten niemand op de hoogte van de bedreiging, verwittigden de politie niet, of namen geen voorzorgen voor de veiligheid (CGVS p. 16). Dat komt zeer bevreemdend over: de dreigbrief was immers bij jullie thuis achtergelaten, wat duidelijk maakte dat de Taliban jullie weten te vinden, en in de dreigbrief werd je voltallige familie met de dood bedreigd (CGVS p. 16). Ook het feit dat jullie familie iemand had bij het leger, iemand bij de politie, en iemand die malek was, doet logischerwijze verwachten dat het een optie was geweest om de instanties op de hoogte te brengen van de bedreigingen. En verder verklaar je dat je vader al van vóór deze persoonlijke bedreiging bang was voor de Taliban: als hij op verlof kwam van zijn werk, durfde hij zelfs niet buiten te komen, en dat gedurende de volledige periode van zes jaar dat hij bij de arbaki werkte (CGVS p. 8, 10). Dat hij, en bij uitbreiding de rest van je familie, een dergelijke bedreiging van de Taliban klaarblijkelijk niet serieus namen en werkelijk niets probeerden te ondernemen, is dan ook niet aannemelijk. Bovendien blijkt dat je familie de overheid ook niet op de hoogte bracht nadat de problemen escaleerden en de Taliban je vader vermoordden (CGVS p. 20). Dat zou nochtans logischerwijze kunnen worden verwacht, zeker gezien zowel je oom als je neef nog steeds voor de overheid werkten op dat moment.

Daarnaast verklaar je dat je neven A(...) en K(...) Z(...) het land verlieten na de tweede dreigbrief van de Taliban, nog voordat jij en S(...) een dag later het land verlieten. Ook dat komt niet aannemelijk over. Er zou immers logischerwijze kunnen worden verwacht dat je familie had verkozen om jou en S(...) samen met de oudere neven te laten reizen, zeker gezien jullie slechts een dikke veertien jaar oud waren op dat moment. Je stelt weliswaar dat A(...) en K(...) Z(...) zich in groter gevaar bevonden omdat ze ouder waren (CGVS p. 17), maar die redenering kan niet worden gevolgd. Je verklaart immers meermaals dat de dreigbrieven van de Taliban gericht waren naar de voltallige familie, en dat de Taliban gesteld hadden dat ze élk familielid zouden vermoorden als G(...) W(...), S(...) en je vader niet stopten met hun werk. Er kan dus niet ingezien worden waarom jullie zouden hebben gedacht dat jij, S(...) en de andere jongere familieleden zich toch in aanzienlijk minder gevaar zouden hebben bevonden, puur wegens jullie jongere leeftijd.

Je onaannemelijke verklaringen over de reactie van je familie op de bedreigingen door de Taliban breken je geloofwaardigheid nog verder af.

Verder kan ook je beschrijving van de handelingen van de Taliban niet overtuigen. Je verklaringen daarover zijn immers niet logisch en onaannemelijk, waardoor je geloofwaardigheid nog meer op de helling komt te staan.

Vooreerst moet de aandacht worden gevestigd op het feit dat je oom G(...) W(...), één van de drie familieleden met een job voor de overheid die persoonlijk bedreigd werden, nog steeds probleemloos in jullie eigen huis in Afghanistan verblijft, zelfs na de machtsovername door de Taliban (CGVS p. 8). Je verklaring daarvoor is dat hij oud is en hartproblemen heeft, maar die uitleg volstaat niet (CGVS p. 19-20). Immers beschrijf je een verhaal waarin de Taliban je familie dermate viseert, dat ze niet alleen de mensen die voor de overheid hebben gewerkt willen bestraffen, maar elk familielid willen vermoorden. Dat ze de jobs van je vader, oom en neef enerzijds een dergelijke aanfluiting zouden vinden dat iedereen van de familie vermoord moet worden, maar dat ze oom G(...) W(...) anderzijds zomaar met rust zouden laten uit begrip voor diens leeftijd en gezondheidsproblemen, mag dan ook ernstig verbazen. Gezien de Taliban

je familielid dat zélf voor de overheid gewerkt heeft met rust laten, kan dan ook niet aangenomen worden dat jij of je neef wél door hen zouden worden bestraft.

Ook je jongere broers worden overigens met rust gelaten door de Taliban, wat eens te meer een aanwijzing is dat je familie niet werkelijk door de Taliban wordt gevisieerd (CGVS p. 17). Je verklaring daarvoor is dat je broers nog te jong zijn. Nochtans verklaarde je bij je aankomst in België, in september 2021, dat je broer Z(...) ongeveer dertien jaar oud was (Verklaring MINTEH p. 2, rubriek "familie"), wat zou maken dat hij intussen ook meer dan veertien jaar oud is, even oud als jij was toen je Afghanistan verliet. Dat jij op die leeftijd dus wél halsoverkop Afghanistan moest verlaten, maar je broer dankzij zijn leeftijd niets te vrezen heeft van de Taliban, kan dan ook niet overtuigen. Logischerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat als de Taliban jou oud genoeg vinden om te doden op veertien jaar oud, dat ze dat dan van je broer ook zouden vinden.

Tot slot komt het ook niet logisch over dat de Taliban na je vertrek uit Afghanistan ook niets meer ondernomen hebben om jou (of je neven die ook het land verlieten) nog te vinden, of informatie over hen te verzamelen. Je stelt dat je niet zeker bent of de Taliban al dan niet nog iets gedaan hebben, of naar je komen vragen zijn: je voelt aan dat je familie met jou geen informatie wil delen omdat ze niets speciaals zeggen en over iets anders beginnen als je naar hun problemen vraagt (CGVS p. 12-13, 17, 19). Je voogd suggereert dat dat mogelijk is omdat ze je niet willen belasten (CGVS p. 21). Die uitleg kan niet overtuigen: je hoorde van je familie immers wel dat je oom G(...) W(...) nog steeds niet durft buiten te komen en dat de Taliban elk moment achter hen aan kan komen, dat je moeder en andere vrouwelijke familieleden niet meer buiten kunnen komen op straffe van slagen, dat mensen die voor de overheid werkten er sedert de talibanovername vermoord werden en dat mensen willekeurig geslagen worden gewoon voor het niet volgen van een regel (CGVS p. 18-20). Dat zij je wel van dergelijke zaken op de hoogte houden, die de gemoedsrust toch ook niet ten goede komen, maar niet van het verdere verloop van je eigen asielrelaas, houdt dan ook geen steek. Wat er ook van zij, de vage suggestie dat de Taliban mogelijk nog iets ondernomen hebben tegen uw familie, mocht het zijn dat je familie informatie voor jou verbergt, kan niet ernstig genomen worden. Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat je zelf geen enkele concrete indicatie aanbrengt dat de Taliban jou, of je andere familieleden, viseren sedert je vertrek uit Afghanistan."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en deugdelijk en draagkrachtig zijn, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Waar verzoeker erop wijst dat hij een niet-begeleide minderjarige is die ten tijde van zijn vertrek en de daaraan voorafgaande feiten heel jong was en hij van oordeel is dat, gelet op zijn jonge leeftijd en op de risico's indien zijn verklaringen effectief geloofwaardig bevonden worden, de beoordeling van zijn geloofwaardigheid "met gepaste procedurele bescherming" dient te verlopen, merkt de Raad op dat blijkens de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden werden aangenomen die aanleiding hebben gegeven tot steunmaatregelen, waarover in de bestreden beslissing het volgende wordt toegelicht:

"Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Verder stel je nog dat je veel last hebt van stress en piekeren, en dat je je moeilijk kan concentreren. Je ging een paar weken voor je CGVS-gehoor voor het eerst naar een groepstherapie-sessie bij een psycholoog (CGVS p. 9). Jou werd de mogelijkheid geboden om eventueel nog een attest van je psycholoog na het gehoor binnen te brengen. Na het persoonlijk onderhoud mocht het CGVS echter geen attest ontvangen, noch een update over wanneer het attest dan wel te verwachten zou zijn. Gezien het ontbreken van enige attestatie is het CGVS niet bij machte te oordelen of je eventuele psychologische problemen al dan niet extra procedurele noden rechtvaardigen. Hoe dan ook kon tijdens het gehoor worden vastgesteld dat je de vragen begreep en erop kon antwoorden en kunnen eventuele inconsistenties dus niet zomaar aan je beweerde psychologische problemen worden geweten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen."

Verzoeker voert niet aan, laat staan dat hij aantoont, dat *in casu* de aldus genomen steunmaatregelen niet gepast of voldoende waren opdat hij aanspraak kon maken op zijn rechten en kon voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van zijn procedure. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt ook de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zestien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker de hem gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden. Wat betreft verzoekers psychische toestand, meer bepaald de concentratie- en/of geheugenproblemen waarmee verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud te kampen zou hebben gehad als gevolg van traumatische ervaringen onderweg en de situatie van zijn familie, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker nagelaten heeft enig medisch of psychologisch attest bij te brengen waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om coherente en accurate verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker bevestigde aan het eind van zijn persoonlijk onderhoud dat hij het gevoel had dat hij goed en volledig had kunnen uitleggen waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan en dat hij niets toe te voegen had (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat, gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel dient te worden toegepast, benadrukt de Raad dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad wijst er immers op dat ook van verzoeker als minderjarige redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij veertien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan en hij op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS zestien jaar oud was. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en kwetsbaar profiel niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de adjunct-commissaris zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. Dit geldt temeer nu de Raad vaststelt dat tijdens de procedure rekening gehouden werd met verzoekers minderjarigheid, zoals *supra* reeds uiteengezet. Verder toont verzoeker met zijn theoretisch betoog over het hoger belang van het kind niet aan dat zijn leeftijd een afdoende verklaring kan bieden voor de gedane vaststellingen of dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. De Raad wijst er in dit verband op dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Een schending aan van artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 24 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de adjunct-commissaris zich beperkt heeft tot een plausibiliteitsbeoordeling die enkel en alleen berust op zijn verwachtingen en op zijn veronderstellingen over wat 'normaal gedrag' is voor de taliban. Verzoeker gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat in de bestreden beslissing wel degelijk gewezen wordt op een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen met betrekking tot zijn concrete vluchtaanleiding, met name de moord op zijn vader, en de tijd die zou zijn verlopen tussen deze gebeurtenis en zijn vertrek. De Raad wijst er tevens op dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. Behalve op voormelde tegenstrijdigheid wordt in de bestreden beslissing gewezen op meerdere onlogische en onaannemelijke elementen in verzoekers relaas die de geloofwaardigheid ervan fundamenteel ondermijnen. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker geenszins weerlegd of ontkracht. Verzoeker toont met zijn

algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de adjunct-commissaris zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde.

Waar verzoeker opmerkt “*dat iedereen vertrokken is uit Afghanistan*” en dat hij er niet meer over een gezinshoofd beschikt als hij zou moeten terugkeren, gaat hij vooreerst voorbij aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat zijn oom G. W., nochtans één van de drie familieleden met een job voor de overheid die persoonlijk werden bedreigd, op heden nog steeds probleemloos in het huis van de familie in Afghanistan verblijft. De door verzoeker gegeven uitleg daarvoor volstaat niet, zoals in de bestreden beslissing concreet wordt toegelicht en door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd. Bovendien kan, gelet op het geheel van de hoger aangehaalde pertinente motieven, geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en derhalve evenmin aan de bewering als zou zijn vader door de taliban zijn vermoord. Logischerwijze kan evenmin worden aangenomen dat verzoekers neef Sh., die voor het Afghaans nationaal leger werkte, persoonlijk door de taliban werd bedreigd en om die reden Afghanistan diende te ontvluchten, noch dat twee andere neven van verzoeker er eerder zouden vertrokken zijn omwille van de door verzoeker aangehaalde problemen.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de adjunct-commissaris er louter vanuit gaat dat zijn jongere broers geen gevaar lopen in Afghanistan doch dat dit geen vaststaand gegeven is, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf heeft aangegeven dat deze broers nog heel jong zijn en volgens hem op dit moment geen gevaar kunnen lopen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Verder blijken er geen concrete en geloofwaardige indicaties te zijn dat verzoekers broers sedert zijn vertrek uit Afghanistan door de taliban worden gevisieerd omwille van de (vroegere) werkzaamheden van zijn vader, oom en neef. Dat verzoekers familieleden in Afghanistan mogelijk informatie achterhouden voor hem om hem niet te verontrusten, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente redenen, die door verzoeker niet worden betwist, laat staan weerlegd, niet overtuigen. Daargelaten de waarde die mag worden gehecht aan de verklaringen die werden opgetekend in de fiche ‘Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling’ over de leeftijden van zijn broers, betwist verzoeker niet te hebben verklaard dat deze broers jonger zijn dan hem. Aldus rijst de vraag waarom ten aanzien van hen geen preventieve veiligheidsmaatregelen worden genomen, indien zij daadwerkelijk, net zoals de rest van verzoekers familie, door de taliban zouden worden bedreigd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, oom en neef. Verzoeker betoogt dat het risico apart dient te worden beoordeeld en dat hij zich niet in dezelfde concrete omstandigheden als zijn jongere broers in Afghanistan bevindt aangezien hij, in tegenstelling tot zijn broers, zou moeten terugkeren uit een westers land na zijn vormende jaren in België te hebben doorgebracht. Deze uitleg is niet afdoend aangezien hiermee voorbij wordt gegaan aan het gegeven dat verzoeker, althans volgens zijn verklaringen, zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van de bedreigingen die door de taliban ten aanzien van zijn hele familie zouden zijn geuit en er toen van een bijkomende vrees omwille van zijn terugkeer uit, en zijn verblijf in een westers land, waarop *infra* wordt ingegaan, nog geen sprake was.

Waar de adjunct-commissaris noch de Raad wensen te betwisten dat verzoekers vader gedurende zekere tijd werkzaam is geweest bij de *arbaki*, dat zijn oom G. W. werkzaam was als regioverantwoordelijke en dat zijn neef Sh. soldaat was in het Afghaans nationaal leger, dient erop te worden gewezen dat uit de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld en waarop de Raad vermag acht te slaan niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (zie o.a. EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 56-65; EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p. 54-55). Hoewel uit deze informatie blijkt dat familieleden van personen die gelieerd zijn aan of geassocieerd worden met de voormalige Afghaanse autoriteiten behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken, blijft een individualiseringsvereiste van toepassing en moet het risico *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, onder verwijzing naar diverse bronnen, kan hierover niet anders doen besluiten (verzoekschrift, p. 76-82). Wat dit betreft, kan worden volstaan met een verwijzing naar de hoger aangehaalde motieven, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij of andere familieleden door de taliban worden gevisieerd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, oom en neef in dienst van de voormalige Afghaanse overheid of veiligheidsdiensten. Het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. De omstandigheid dat in hoofde van verzoekers neef Si., met wie hij Afghanistan zou zijn ontvlucht en naar België zou zijn gekomen, de familieband met de personen wiens werkzaamheden aanleiding zouden hebben gegeven tot problemen met de taliban wordt betwist, doet niets af aan de pertinentie en draagkracht van de *in casu* gedane vaststellingen, die steun vinden in verzoekers administratief dossier en door verzoeker niet *in concreto* worden weerlegd of ontkracht. Dat de adjunct-commissaris daarbij niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd, kan niet blijken en wordt door verzoeker evenmin aangetoond.

De Raad merkt verder op dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet betwist waar over zijn reisweg het volgende wordt opgemerkt:

“Je vertelt dat je onderweg verschillende moeilijkheden hebt ervaren: zo werd je geslagen door de politie en heeft een smokkelaar in Iran je op een ongepaste manier aangeraakt aan je heup (CGVS p. 13-14). Hoewel het CGVS begrip kan opbrengen voor het feit dat de reisweg zwaar was, en dat je hem op een jonge leeftijd hebt moeten afleggen bovendien, moet wel benadrukt worden dat de moeilijkheden die je kende tijdens je reis niet kunnen doen besluiten tot het bestaan, in jouw hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in Afghanistan.”

Verzoeker betwist verder niet volgende motivering in de bestreden beslissing aangaande de door hem tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten:

“De documenten van je vader zijn een aanwijzing van zijn identiteit, die momenteel niet ter discussie staat. De foto's die je neerlegt zijn een aanwijzing van welke familieleden je hebt maar ook dat werpt geen nieuw licht op bovenstaande.”

Voorts haalt verzoeker, behalve de ongeloofwaardig bevonden bedreigingen door de taliban voorafgaand aan zijn vertrek, zijn verblijf en ervaringen in België en de vrijheden die hij hier geniet aan als reden waarom hij niet meer kan terugkeren naar zijn land van herkomst. In zijn verzoekschrift stelt hij in dit verband dat hij in Afghanistan niet in staat zal zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en aanzien zal worden als iemand die effectief veranderd is, waardoor het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer ten overstaan van zijn omgeving reëel is.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de

provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– *i.e.* onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of

een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de samenwerkingsplicht en stelt dat het van hem niet kan worden verwacht om nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is qua mentaliteit en denken over zaken die voor de taliban cruciaal zijn en dat het de verantwoordelijkheid is van het CGVS om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met hem in kaart te brengen. Hij wijst tevens op de mogelijkheid van het CGVS om in een dergelijke situatie het risico te onderzoeken, door hem specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door hem uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwarend kan zijn en welke apps, beelden en informatie ernstige problemen kunnen opleveren bij onderzoek door de taliban. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat bij verzoeker uitdrukkelijk werd gepeild naar mogelijke problemen die hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest omwille van zijn verblijf in België en dat verzoeker ruim de gelegenheid heeft gekregen hierover verklaringen af te leggen en bijkomende vragen te beantwoorden (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19). Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen

afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de adjunct-commissaris verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in België heeft onderzocht:

“Verder haal je verwestering aan, in die zin dat je niet naar Afghanistan wil terugkeren omdat je in België meer vrijheden hebt: je hebt vrienden en vriendinnen, je kan je haar dragen hoe je wil en naar muziek luisteren, je wordt hier niet lastiggevallen door de Taliban (CGVS p. 18). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat muziek luisteren, met vrienden en vriendinnen omgaan, of je haar dragen hoe je wil, deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor je identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Ook hieruit kan dus niet worden besloten tot het bestaan, in jouw hoofde, van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

(...)

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de vierde klas naar school gegaan te zijn, dat je oom en zijn dochters en je moeder en je broers nog steeds in jullie eigen huis wonen, en dat je contacten met hen onderhoudt (CGVS p.7-8) Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Ondanks het feit dat verzoeker op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en zijn verklaring zes maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België, waar hij op 12 september 2021 is aangekomen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15; stuk 7, 'verklaring DVZ, vragen 4 en 33), en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afgaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden zeventien jaar oud is, spreekt Pasjtje (AD, stuk 7, 'verklaring betreffende procedure') en kan in deze taal lezen en schrijven (*ibid.*, vraag 11). Hij verklaarde verder dat hij in Afghanistan vier jaar naar school ging (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7; stuk 7, verklaring DVZ, vraag 11). Nu zijn verklaringen over de problemen die hij en zijn familie in Afghanistan zouden hebben ervaren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, oom en neef en waarbij zijn vader door de taliban zou zijn vermoord en zijn neef het land zou hebben verlaten, niet geloofwaardig zijn (zie *supra*), kan verder worden aangenomen dat zijn vader en neef nog deel uitmaken van zijn netwerk in Afghanistan. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn oom langs vaderszijde en zijn oom langs moederszijde (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), zodat er, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij in Afghanistan nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pasjtje-origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst, Nangarhar (EAAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van intussen meer dan twee jaar in België kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift en aanvullende nota op dat hij in België naar school gaat, waar hij hard zijn best doet en zowel met jongens als meisjes omgaat. Bij zijn aanvullende nota voegt hij een schoolrapport, waarin kan worden gelezen dat hij al veel Nederlands heeft bijgeleerd en waarin hij omschreven wordt als een hele lieve leerling die goed kan samenwerken met anderen en die grappig is (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker school loopt, Nederlands leert, zowel op school als buiten de schoolmuren, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken met betrekking tot een taalvakantie die verzoeker heeft gevolgd (aanvullende nota verzoeker, stuk 6), en aangenaam is in de omgang weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven)

verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, het in enige mate beheersen van een landstaal en zijn sociale contacten met zowel jongens als meisjes bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dit kan evenmin blijken uit het feit dat hij in zijn vrije tijd voetbal speelt, deelneemt aan (zomer)kampen en MMA volgt, nog daargelaten de vaststelling dat het bij zijn aanvullende nota gevoegde attest van een MMA-coach geen betrekking blijkt te hebben op verzoekers persoon (aanvullende nota verzoeker, stuk 4). Zoals ook in de bestreden beslissing op goede gronden wordt toegelicht, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de vrijheden die hij in België geniet op het vlak van relaties, kleding en haarstijl en vrije tijdsbesteding dermate fundamenteel geworden zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet mag worden verwacht dat hij deze opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Door verder in zijn verzoekschrift louter te poneren dat zijn verblijf in Europa ook kan blijken uit zijn houding, telefooninhoud, kapsel, accent of zijn moeilijkheden om zich aan te passen, zonder dit summier betoog verder uit te werken of hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. De Raad benadrukt hierbij dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, zoals onder meer via scholing, relaties, tewerkstelling en sportactiviteiten, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Waar verzoeker volgens het bij zijn aanvullende nota gevoegde evolutieverslag van de leefgroep waarin hij momenteel verblijft heeft aangegeven dat hij wil doorstromen naar een reguliere leefgroep zodat hij niet langer omringd is door Afghaanse jongens en meer de kans krijgt om te integreren in de Belgische cultuur en Nederlands te leren (aanvullende nota verzoeker, stuk 3), geeft hij weliswaar blijk van een wil om te integreren doch hieruit noch uit de overige door hem bijgebrachte stukken en elementen kan blijken dat hij in de huidige stand van zaken dermate verankerd is in de Belgische samenleving dat hij geen of weinig voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en er niet meer zou kunnen aarden bij terugkeer.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift verder op dat hij gebruik maakt van sociale media, waaronder TikTok, en hekelt dat de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud heeft nagelaten om in te gaan op de inhoud van de berichten die hij plaatst en om deze te bespreken en dat hier ook geen rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing. Hij voegt bij zijn verzoekschrift enkele schermafbeeldingen van zijn profiel op TikTok (stuk 7), waaruit volgens hem blijkt dat hij heel veel filmpjes plaatst over het Afghaanse leger, de Afghaanse vlag en in het specifiek over generaal Abdul Raziq, die door de taliban werd vermoord in 2018. Deze moord zou door verzoeker op zijn TikTok-profiel heel erg worden betreurd. De Raad merkt op dat het louter overmaken van enkele screenshots van sociale media niet volstaat opdat kan worden aangenomen dat verzoeker hierdoor dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan nood heeft aan internationale bescherming. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zouden hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media. Verzoeker toont overigens niet aan dat de inhoud van zijn sociale media dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij afkomstig is uit een familie die erg uitgesproken voor de vorige overheid was en is en in dit verband verwijst naar het profiel van zijn vader, oom en neef, die allen voor de vorige overheid werkten, dient te worden herhaald dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Zoals *supra* reeds uiteengezet, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij of andere

familieleden door de taliban worden gevisieerd omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, oom en neef in dienst van de voormalige Afghaanse overheid of veiligheidsdiensten.

Aangaande verzoekers mentale moeilijkheden, die door hem werden gesignaleerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waarnaar hij opnieuw verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en ter staving waarvan hij bij zijn aanvullende nota een verslag van 10 augustus 2023 voegt van een kinder- en jongerenpsycholoog die bevestigt dat verzoeker tot op heden bij haar in psychologische begeleiding is (aanvullende nota verzoeker, stuk 5), merkt de Raad op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 van EUAA worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de "*wil van God*". Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar ("*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, p. 102-103). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. De Raad onderstreept dat *in casu* in het door verzoeker bijgebrachte verslag van zijn psycholoog niet uitdrukkelijk wordt vermeld dat er een medische diagnose gebeurde en/of dat er een pathologie werd vastgesteld. Er wordt slechts op algemene wijze in gesteld dat verzoeker tijdens de kennismaking melding heeft gemaakt van een aantal klachten, met name dat hij veel piekert, dat hij een depressieve stemming met donkere gedachten heeft, dat hij zich eenzaam voelt, dat hij een verminderde eetlust en weinig energie heeft en dat hij vergeetachtig is. Uit dit document *an sich* kan dan ook niet worden opgemaakt dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn. In het verslag kan verder worden gelezen dat met verzoeker gesprekken rond traumaverwerking en emotie- en stressregulatie worden gevoerd en dat hem ontspanningstechnieken worden aangeleerd, die verzoeker volgens zijn eigen verklaringen helpen om tot rust te komen (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). In zoverre verzoeker blijkt geeft van een zwakke mentale weerbaarheid, waar in voormeld verslag van zijn psycholoog kan worden gelezen dat het lange wachten en de negatieve beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming hem even helemaal naar beneden heeft gehaald en in voormeld evolutieverslag van zijn leefgroep melding wordt gemaakt van faalangst waardoor zijn leeransen zouden worden gefnuikt, kan niet worden aangenomen dat hij hierdoor niet in staat zal zijn om zich bij terugkeer naar zijn land van herkomst aan te passen aan de geldende normen en verwachtingen of dat hij hierdoor in de negatieve aandacht van de samenleving of de taliban zal komen. Tot slot wordt opgemerkt dat verzoeker – zowel tijdens de administratieve procedure als tijdens de onderhavige beroepsprocedure – geen melding heeft gemaakt van een vrees voor vervolging door de taliban, zijn familie en/of de samenleving omwille van psychologische problemen.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij geen geldige Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, onder verwijzing naar stukken 3, 4 en 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort of met een laissez-passer afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken na contact met de Afghaanse ambassade, waaromtrent hij in zijn aanvullende nota verwijst naar briefwisseling met de Dienst Vreemdelingenzaken (aanvullende nota verzoeker, stuk 1), is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende checkpoints zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen, mede gelet op hetgeen *supra* is uiteengezet over verzoekers sociale media en de inhoud daarvan. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen

hebben voorgedaan, hebben de de-factotalibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdendeerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico’s bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nummer 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal gebied waar enkel Pasjtoenen wonen, waar ISKP historisch gezien steeds sterk stond, na de machtsovername door de taliban in het algemeen een heropleving maakte en thans zeer actief zou zijn en waar er sprake zou zijn van een “diepgewortelde salafistische ideologie”, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e Taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk, actief zijn in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdendeerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te

betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een zeventienjarige jongeman die nog maar twee jaar in België is, in Afghanistan vier jaar naar school is gegaan en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader, oom en neef in dienst van de voormalige Afgaanse overheid en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij – omwille van zijn jonge leeftijd bij zijn vlucht uit Afghanistan – in het beste geval slechts een uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar hij niet op kan steunen en geen financiële reserves heeft, toont verzoeker nog niet aan dat hij “als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren” bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra*, onder punt 2.3.6, werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico

om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig is, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-

and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele

elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 30 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee januari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT